

Reyya

– M.Kemal · 02 Aralık 2010

Çocuktum... korkuyordum
Nede olsa suçluydum
Yasak elmayı seviyordum
Ve suçlusu olmadığım her güzelliğin
Nedense,
Bütün cezasını ben çekiyordum.
Tamam, yaksınlardı ömrümü
Varlık örsünde ruhum muttasıl
Yokluk zulmetiyle dövülsün
Öyleki aşktan münezzeh olsun kalbim.
Yeterki ayrılığının adı vuslat olmasın
Ve yeter ki her ayrılık
Beni yine,beni yeniden getirip kapına bırakmasın.
Bir insiyakti belki
Beni bu intiharın can damarına götüren
Dudakları şeytan kırmızı
Göğsü melek beyazı bir kadın
Ruhumdan kelepçelemişti beni saçlarına
Elleri aşktan yaratılmıştı çünkü
Gözleri arzudan.
Arsız sarmaşığım
Sesinde sessizliği çağıran gece
Teninde zamanı söndüren ateş.
Ah Reyya... sırrımda saklı ayna
Canımı acıtıyorsun,dokunma bana.
Bilmiyorsun, ruhumda açtığın kapıları
Görmüyorsun yıktığın duvarları
Bir sır var ardımda
Sesini unutan bir rüzgar
Kelimelerini unuttuğum aşkı dillendiren bir tuğyan
Ve bir isyan Reyya
Saçları aşk kızılı bir isyan..
Dokunma bana , dokunma adı yok duygularımın
Kelimleri daha yaratılmadı bu aşkın
Dokunma sakın ..

Susarım Reyya

Çırılçıplak bir aşkla geliyorsun üzerime

Hiç bir gece örtmüyor tenini

Şiirlerimdendemi korkmuyorsun Reyya.

Nasıl bir hayatın son nefesini tutuyorum içimde bilmiyorsun

Bıraksam önce sen düşeceksin ellerimden

Sonra bir yağmur yağacak

Ve gözlerinden geriye

Benden hiç bir şey kalmayacak.

01 07 2010